

punkt, 1810, beherskede det meste af Europa, hvor han jo afsatte og indsatte Konger efter eget Tykke, var den, han forfulgte, hjemløs i alle Lande og omgivet af hans Spioner alle Vegne. I sine Erindringer skildrer Forf. nu de Forfølgelser og Farer, hun selv og enhver, der viste hende Venskab i disse Aar, var udsat for. Fortællingen om, hvorledes hun flygter med sin Datter fra Schweiz, kører bort en Dag, — uden Rejsetøj for ikke at vække Mistanke, — tror sig indhentet, slipper over Grænsen, omsider naar til Rusland, haster pr. Vogn gennem det umaadelige Land til Moskwa, hviler ud i en kort Tid i denne mærkelige gamle By, men maa saa atter paa Flugt, fordi Napoleon med sine Hære ogsaa der er ved at naa hende, — ja, hele denne Skildring er i sig selv et Æventyr, som godt kunde afgive Stof nok til et spændende Filmsdrama. Hun kom omsider i god Behold til Sverrig og oplevede, som man ved, til sidst at se sin store Fjende styrtet og ført bort fra Frankrig som landflygtig Fange. Men saa langt frem i Tiden gaar disse Optegnelser desværre ikke, — ret pludselig afslutter de, som om hun af en eller anden Grund ikke have faaet dem fuldført.

Fru de Staël ejede en rig Menne-

skekundskab, og navnlig havde hun en fin og indgaaende Forstaaelse af de forskellige Folkeslags særegne Ejendommeligheder. Hendes Landflygtighed, som tvang hende ud i Verden, modnede hendes Digtarevne, og gennem sine stærkt læste Bøger bragte hun sit Folk mangt et Pust af friske Tilskyndelser. Hvordan man end stiller sig til hendes Forfatterskab i dets Helhed, maa man da indrømme, at hun var en aandfuld og mærkelig Kvinde, som øvede en meget stor Indflydelse paa sin Samtid.

Hun har været med til at berede Jordbunden for senere Tiders Kvindefrigørelse, — ogsaa af denne Grund glæder man sig over at se en af hendes Bøger gjort tilgængelig for den nordiske Læseverden.

C. M.

Det fynske Distrikt

afholder Distriktsmøde i *Nyborg* Store Bededag d. 8. Maj. Forhandlingerne begynder Kl. 2.

Dagsorden:

1. Meddelelse fra Formanden angaaende Biografsagen, Kursus i Sundheds og Samfundslære m.m.
2. Ændringer i Fælleslovene.

3. Fællesmødets øvrige Dagsorden.
4. Eventuelt.

Kl. 6 Fællesbord med The og Smørrebrød.

7.30 Foredrag om Kvindesagens Fremtid, Fru Riising Rasmussen.

Da vigtige Ting er paa Dagsordenen, bedes Medlemmerne møde talrigt, navnlig bør de delegerede til Fællesmødet komme til Stede.

Distriktsstyrelsen.

Orden i Krammet.

—o—

I den lille Artikel »Orden i Krammet« i forrige Nr. (7) har der indsnegnet sig en meningsforstyrrende Trykfejl. I Forslaget om at have en Protokol staar der, at man *paa* den ene Side kan indføre Forhandlinger ved Bestyrelsesmøder og Generalforsamlinger, *paa* den anden Side Medlemsliste og Regnskab. Der skal naturligvis staa *fra* den ene Side (af Protokollen, ikke Bladet) og *fra* den anden Side, saa der begge Steder i Stedet for Ordet *paa* skulde staa Ordet *fra*.

Rigmor Vigild.

uværdige Blad, som gennem en Meneskealder har nydt den Ære at bære Margrete Valdedmarsdatters Billede paa sin Forside.»

Da vældede der op fra den høje Frues Strube nogle dybe, gurgende Toner, som vistnok skulde forestille Latter, og hun hævede sin ene Arm, der i det lange, folderige Ærme lignede en stor, hvid Fuglevinge, og pegede paa Sarkofagens oprejste Laag.

»Er det hint Hoved af Alabaster, Du mener? — Ach, ved min hellige Navne, aldrig har det siddet paa disse Skuldre, og ilde hafde det staaet til med min store Faders Kongstanke, om den skulde hafve levet videre i sligt Dukkehoved.«

»Ja, men Professor Aarsleff har selv sagt — « indvendte jeg.

»Professor Aarsleff!« — Der fløj et Smil over hendes mørke Ansigt.

»Ach! naar jeg betænker, hvor den ehrlige Mand har brudt sit Hofved for at redde min Skønhed for Efterkommerne, saa gribes jeg fast af Medynksomhet; thi han er jo dog met alle sine Fortienester ikke mere end et Mandfolk, och kan icke be-

quemme sig til at tro, at en Quinde foruden Legemsskønhed har kunnet besejre trende Rigers Stormænd. — Men om jeg hafvde været skøn som hun, den vælske Dukke hist henne paa Laaget, kunde jeg mon da hafve hindret, at en Mand hemmeligen hafvde eftergjort mit Billede i Vox eller Farver paa Kalk?

— men de vogtede sig vel, thi Sandheden er, at jeg hafvde aldeles intet behageligt Udortes; — ikkun de siældne Aandens Gafver, som jeg hafvde taget i Arfv efter min store Fader gaf mig Held til at bøje alle Nordens gienstridige Sind under min Villie.«

»Men Professor Aarsleff siger, at der har sikkert existeret et Billede, som Deres højsalige Søsterdattersøn har sendt til Nederlandene for at tjene som Model for Figuren paa Sarkofagen.«

Hun satte sin sandalklædte Fod haardt i Gulvet.

»Ved min Skytshelgen! det er, som jeg siger. Jeg vidste, at skulde Mindet om min Storhet bevares gennem Tiderne, da maatte Mindet

om mit virkelige Ansigt forsvinde, och et andet og skønnere træde i Stædet. Derfor gaf jeg aldrig mit Minde til, at noget Aftryk av mit lefvende Billede«

»Man mener ogsaa, at mulig en Dødsmaske ...« vovede jeg frygtomt, men hun afskar mig al videre Indvending.

»En Dødsmaske. — Men ligner hun hist henne paa Laaget da en ældet Quinde paa sexti Aar? — Og vedst Du ikke, at det var den sorte Sot, som slog mig i Flensborg Fiord och, at ingen derfor turde røre ved mit aflifvede Legeme uten Rakkeren og hans Knecht, som lagde mig i det Skrin, som ingen endnu har aabnet? — Nej, med hende Alabaster Quinden, har jeg ganske og aldeles intet at skaffe.«

»Sandt at sige, glæder det mig at høre,« sagde jeg lettet, »thi saa tør jeg tro, at min høje Frue ikke har taget Dansk Kvindesamfund fortrydelig op, at vi ikke har ladet Deres foregivne Hoved forevige paa vort Banner.«

Hun smilede naadigt. »I kan for